

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **CZT a.s.**, IČO: 25272322
se sídlem Lísková 1513, Čáslav

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem Budějovická 7, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2017, č. j. 46547-6/2017-900000-302

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhala přezkumu rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 18. 8. 2017, č. j. 46547-6/2017-900000-302, sp. zn. 25272322/002/2016 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný potvrdil delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní ve vztahu k žalobkyni podle § 18 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje.

2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „*daňový řád*“) k Celnímu úřadu pro Pardubický kraj.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že není-li v daňovém řádu uvedeno jinak, místní příslušnost správce daně se řídí sídlem právnické osoby, čímž se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejnému rejstříku nebo adresa, kde právnická osoba sídlí skutečně, pokud se osoba nezapisuje do těchto rejstříků. Z oznámení Celního úřadu pro Pardubický kraj žalovaný zjistil, že rozhodnutím jediného akcionáře žalobkyně došlo ke změně sídla žalobkyně, když ke dni 20. 6. 2017 byl v obchodním rejstříku vymazán údaj o původním sídle na adrese Lísková 1513, Čáslav a byl zapsán údaje o novém sídle na adrese Piletická 486, Věkoše, Hradec Králové. Tímto úkonem došlo podle žalovaného ke změně místní příslušnosti ke správě daní u žalobkyně na Celní úřad pro Královéhradecký kraj a také ke změně okolností, za kterých žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 29. 3. 2016, č. j. 12163-6/2016-900000-302 o delegaci místní příslušnosti k Celnímu úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*první rozhodnutí o delegaci*“), ačkoliv dle tehdejšího sídla žalobkyně byl místně příslušným Celní úřad pro Středočeský kraj.

3. Žalovaný s ohledem na § 18 odst. 2 daňového řádu vyzval žalobkyni dne 25. 7. 2017 k vyjádření k návrhu Celního řádu pro Pardubický kraj na potvrzení delegace místní příslušnosti tak, jak o ní bylo rozhodnuto rozhodnutím o delegaci. Žalobkyně s potvrzením delegace nesouhlasila a uvedla, že žalovaný měl delegaci zrušit. Žalovaný souhlasil se žalobkyní v tom, že z hlediska její současné činnosti nejsou u správce daně potřebné mimořádné odborné znalosti, již proto, že jí byla zrušena registrace ke spotřební dani z tabákových výrobků a není známo, že by vyvíjela podnikatelskou činnost, která by se týkala správy daní prováděné celními orgány.

4. Žalovaný měl za to, že bylo účelné zachování místní příslušnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj se zřetelem na probíhající řízení a skutečnost, že se žalobkyní již nejsou zahajována nová řízení vztahující se ke správě spotřebních daní, která by nesouvisela s již probíhajícími řízeními. V současnosti probíhala již jen soudní, odvolací a exekuční řízení, a to (i) řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 20. 4. 2017, č. j. 52Af 50/2016 – 177, (ii) řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 22. 5. 2017, č. j. 52 Af 28/2016 – 245, (iii) řízení o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 25. 4. 2017, č. j. 29217/2017-590000-11, (iv) řízení o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 2. 5. 2017, č. j. 31107-2017-590000-11, (v) řízení o námitce proti exekučním příkazům vydaným Celním úřadem pro Pardubický kraj ze dne 30. 6. 2017, č. j. 47054/2017-590000-42 a ze dne 11. 7. 2017, č. j. 47054-4/2017-590000-42, (vi) řízení o námitce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 14. 7. 2017, č. j. 47054-6/2017-590000-42 a (vii) řízení o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 20. 6. 2017, č. j. 32351/2017-590000-11.

5. Žalovaný dále uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí neexistuje žádný neukončený soudní spor se žalobkyní, ve kterém by žalovaný vystupoval jako strana žalovaná. Žalovaný poukázal na to, že Celní úřad pro Pardubický kraj povolil žalobkyni posečkání s úhradou příslušenství daně rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. 68990-9/2016-590000-11, pro jehož zajištění má zřízeno zástavní právo k nemovitostem a k motorovým vozidlům v majetku žalobkyně, a rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č. j. 31107-10/2017-590000-4 zastavil řízení ve věci žádosti žalobkyně o zrušení zástavního práva ke všem motorovým vozidlům a nepřistoupení k exekuci. Započatá řízení jsou tedy podle žalovaného v různých fázích procesu u Celního úřadu pro Pardubický kraj, jsou vesměs spjata s činností tohoto celního úřadu vůči žalobkyni, ve které by jiný správce daně, byť stejně kvalifikovaný, mohl pokračovat jen s četnými obtížemi. Postoupení části spisu týkající se daní, které lze stanovit nebo vybrat a vymáhat, by vzhledem k provázanosti navazujících řízení a obsáhlosti spisového materiálu bylo taktéž velmi obtížné.

6. Žalovaný měl za to, že změna místní příslušnosti na jiného správce daně pouze s ohledem na změnu sídla žalobkyně, kdy dochází k postoupení pouze nedokončených řízení a nepředpokládá se již ústní jednání nebo místní šetření v sídle žalobkyně, by byla neúčelná. Takový postup by byl dle žalovaného spojen se zbytečnými náklady na straně správce daně i na straně žalobkyně a dalších osob zúčastněných na správě daní (např. katastrálního úřadu) a tedy v rozporu se zásadou hospodárnosti podle ustanovení § 7 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný shrnul, že ponechání probíhajících řízení u Celního úřadu pro Pardubický kraj se jeví racionální, neboť postoupení by bylo spojeno se zbytečnými náklady a spis je rozsáhlou a složitou materií dokumentů, vztahujících se k jednotlivým fázím řízení, přičemž z důvodu nutnosti nastudování rozsáhlého spisu nově místně příslušným správcem daně by mohlo dojít k průtahům v řízení.

7. K tvrzení, že o odvolání rozhoduje žalovaný, poukázal žalovaný na to, že odvolací orgán může uložit správci daně, který vydal rozhodnutí napadené odvoláním, doplnění dokazování a v případě potřeby se této věci lépe zhostí Celní úřad pro Pardubický kraj než jiný správce daně. Žalovaný měl tedy za to, že byly dány důvody potvrzení delegace místní příslušnosti správce daně, a že nebyl důvod delegaci zrušit.

8. Podle názoru žalovaného s delegací nijak nesouvisí žalobkyní vznesená tvrzení o kvalifikovanosti jednotlivých správců daně, o tom, že daňové subjekty mají právo na rovné zacházení, že o řadě věcí není rozhodováno kvalifikovaně a že má stát povinnost zajistit, aby státní úředníci na všech úrovních a ve všech oblastech státní správy byli řádně kvalifikováni. Žalobkyně navíc tato tvrzení dle žalovaného nijak nepodložila. Žalovaný rovněž poukázal na to, že nové sídlo v Hradci Králové není nijak vzdáleno od sídla Celního úřadu v Pardubicích. Žalovaný proto uzavřel, že důvody pro delegaci místní příslušnosti stále trvají.

III. Žaloba

9. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti, jakož i rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti jsou rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a to i s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 – 54 či rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2008, č. j. 5 Afs 31/2007 – 49.

10. Žalobkyně namítla, že řízení o přezkoumání prvního rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti bylo ve své podstatě a důsledku jen řízením formálním, žalovaný již ve výzvě ze dne 25. 7. 2017 avizoval, že dosavadní delegaci hodlá potvrdit, a to ve výroku i odůvodnění výzvy. Žalobkyně měla za to, že s ohledem na důvody, které žalovaný ve výzvě uvedl, se ve skutečnosti nejednalo o takovou změnu okolností, jakou předvídá ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu. Již v prvním rozhodnutí o delegaci žalovaný tvrdil, že důvodem jsou soudní spory a dílčí řízení s nimi související, a v napadeném rozhodnutí jsou důvodem opět soudní spory a dílčí řízení, v nichž na jedné straně stojí žalobce a na druhé straně stojí správce daně nebo žalovaný.

11. Žalobkyně uvedla, že nebyla splněna podmínka změny okolností s ohledem na žalovaným uváděné důvody pro potvrzení delegace místní příslušnosti, které korespondují s původním rozhodnutím o delegaci. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaný shledal jediný důvod pro potvrzení delegace v soudních a některých dílčích daňových řízeních, které správce daně vede se žalobkyní, což mělo naplnit požadavek účelnosti. S tím však žalobkyně nesouhlasila. V řízeních u NSS pod sp. zn. 3 Afs 132/2017 a 2 Afs 249/2017 byl žalovaným Celní úřad pro Pardubický kraj a právní a skutková argumentace byla shodná, neboť předmětem řízení byly exekuční příkazy a rozhodnutí o námitkách proti nim. O jednom ze dvou odvolání již bylo rozhodnuto. V řízeních o námitkách proti exekučním příkazům již bylo rozhodnuto a byly podány správní žaloby, přičemž v obou případech je právní a skutková argumentace shodná a i o posledním odvolání již bylo rozhodnuto s tím, že podle žalobkyně bude podána žaloba.

12. Z toho dle žalobkyně vyplývá, že některá řízení již skončila, jiná se vedou ve fázi před soudy, kde vystupuje buď žalovaný, nebo Celní úřad pro Pardubický kraj. Řízení navíc nestojí na složité skutkové a právní argumentaci. Zároveň podle žalobkyně nejde o takové množství věcí, které by vedly k potřebě zvláštní odborné či mimořádné znalosti, což přiznává i žalovaný. Žalobkyně uvedla, že nic nebrání tomu, aby v řízeních za Celní úřad pro Pardubický kraj vystupoval zástupce, resp. jeho pracovník, nejde o situaci procesního nástupnictví a v rámci interních postupů nic nebrání tomu, aby místně příslušný správce daně zapůjčil žalovanému správci daně (Celnímu úřadu pro Pardubický kraj) příslušný spisový materiál.

13. Důvod účelnosti nesplňuje podle žalobkyně ani povolení posečkáni, protože to stojí na důvodech, které posuzuje ke každé žádosti správce daně a prokazuje je daňový subjekt. S jejich posouzením tak eventuální znalost správce daně o poměrech daňového subjektu nijak nesouvisí. Uvedené podle žalobkyně platí i pro její žádost o zrušení zástavního práva k motorovým vozidlům, když na to není ani právní nárok a podání odvolání proti rozhodnutí o této žádosti by postrádalo smysl.

14. Žalobkyně měla za to, že četné obtíže, které by měl nový správce daně (místně příslušný podle zákona), jsou nepodloženou spekulací a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Pokud jde o doplnění dokazování či jiné úkony v odvolacím řízení, pak nic nebrání správci daně požádat místně příslušného správce daně o zapůjčení spisu, což je záležitostí maximálně několika dnů. Přenos dat a práce s nimi jsou navíc urychleny vedením spisu v elektronické podobě. Pro kontext žalobkyně uvedla, že v uskutečněných či probíhajících odvolacích řízeních ve věcech žalobkyně dosud nenastala situace, kdy by žalovaný uložil Celnímu úřadu pro Pardubický kraj doplnit dokazování.

15. Žalobkyně tak shrnula, že požadavek účelnosti nebyl naplněn a nebyl naplněn ani požadavek hospodárnosti a rychlosti řízení. Zapůjčení spisu není na újmu hospodárnosti řízení, neboť jde o běžnou úřední činnost správců daní. O rychlosti řízení nemůže být řeč, neboť všechna dosud probíhající řízení ve vztahu ke třem značkám tabákových výrobků začala již v roce 2006. Napadené rozhodnutí tak bylo podle žalobkyně nezákonné a nepřezkoumatelné.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 5. 2018 uvedl, že nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné, a že i po změně sídla žalobkyně byly zachovány skutkové okolnosti svědčící delegaci. Žalovaný uvedl, že o delegaci rozhodl již rozhodnutím o delegaci na základě změny sídla žalobkyně zjištěné vlastní vyhledávací činnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj, aniž by žalobkyně změnu sídla sama oznámila, prováděla úkony vůči Celnímu úřadu pro Středočeský kraj či proti delegaci jakkoliv brojila.

17. Žalovaný odmítl, že by řízení o přezkoumání prvního rozhodnutí o delegaci bylo pouze formální, výzva vycházela z oznámení Celního úřadu pro Pardubický kraj a jeho návrhu na potvrzení prvního rozhodnutí o delegaci. Formulace výzvy však nepředjímalá výsledné rozhodnutí, ale pouze odkazovala na možný výsledek řízení po změně okolností, rozhodných pro určení místní příslušnosti, což vyplývá jak ze samotného vydání výzvy, z jejího odůvodnění, kde je popsána změna sídla žalobce jako okolnost pro určení místní příslušnosti, ale i z dalších okolností, za kterých bylo rozhodováno o delegaci a ve kterých byla spatřována účelnost potvrzení delegace místní příslušnosti, k nimž se měla žalobkyně vyjádřit. Odůvodnění výzvy dle názoru žalovaného neobsahovalo žádné hodnocení okolností k delegaci a formulace „*budoucímu potvrzení*“ pouze vymezovala předmět řízení dle podnětu Celního úřadu pro Pardubický kraj. Celní úřad pro Pardubický kraj podle žalovaného nabyl přesvědčení, že okolnosti pro delegaci stále trvají a v tom smyslu formuloval i své oznámení a návrh na potvrzení delegace žalovanému. Žalobkyně takto výzvu dle žalovaného rovněž pojala, neboť ji ve vyjádření ze dne 31. 7. 2017 po formální stránce nijak nenapadla.

18. Žalovaný poukázal na to, že důvodem pro řízení o zrušení, změně nebo potvrzení delegace byla změna sídla žalobkyně, čímž bezpochyby došlo ke změně okolností pro určení místní příslušnosti, neboť místně příslušným se stal Celní úřad pro Královéhradecký kraj. Žalovaný upozornil na to, že žalobkyně nikdy nezpochybňovala důvody prvního rozhodnutí o delegaci a žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval jejich trvání i po změně okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti. Pokud jde o samotné zachování účelnosti delegace, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že ze samotného výčtu řízení, provedeného žalobkyní, vyplývá, že spis by musel být předáván mezi dotčenými správci daně, což svědčí pro účelnost delegace. Opakované zapůjčování spisu by dle názoru žalobkyně ztěžovalo činnost správce daně, který spis zapůjčil, neboť by nemohl provádět další úkony.

19. I když bude v soudním řízení za Celní úřad pro Pardubický kraj vystupovat jeho pracovník, bylo by nutné předávání spisového materiálu mezi Celním úřadem pro Pardubický kraj a Celním úřadem pro Královéhradecký kraj. Pokud jde o posečkání úhrady daně, žalovaný uvedl, že Celní úřad pro Pardubický kraj již o posečkání rozhodl a v případě změny místní příslušnosti by musel předat i tuto záležitost k pokračování ve

správě posečkaného nedoplatku, přičemž s tím rovněž souvisí zástavní právo k nemovitostem a motorovým vozidlům, které by muselo být převedeno. Totéž podle žalovaného platí i pro změnu oprávněného v případě peněžních ústavů spravujících exekované účty. Ohledně postupu v odvolacích řízeních žalovaný uvedl, že skutečnost, že v minulosti institut doplnění dokazování nevyužil, je bezpředmětná. Rovněž je podle žalovaného bez významu, kdy započala jednotlivá řízení, neboť jednotlivé úkony v daňových řízeních musí být provádět v zákonných nebo stanovených lhůtách.

20. Žalovaný měl za to, že relevantní pasáž napadeného rozhodnutí ohledně obtížnosti pokračování v řízení jiným správcem daně po případné změně místní příslušnosti není nepřezkoumatelná. Žalovaný v této části napadeného rozhodnutí zdůraznil zjevnou složitost vstupu nově místně příslušného správce daně do již probíhajících řízení, která bezprostředně navazují na předešlá daňová či soudní řízení. Žalovaný poukázal na to, že původní řízení započala již v roce 2006, v průběhu času probíhala mnohá jiná řízení v rovině správní i soudní, která však úzce navazují, a na to, že daňový spis ohledně žalobkyně je obsáhlý. Žalovaný doplnil, že bylo na žalobkyni, aby přinesla přesvědčivé argumenty, které by vyvrátily, že změna sídla je pouze formální, a doložily, že zachování delegace povede k neúčelnosti správy daní tak, že správa daní, související s činnostmi v novém sídle, žalobkyni neúměrně zatíží.

21. Žalobkyně podle názoru žalovaného nijak nedoložila, čím potvrzení delegace zasáhlo do jejích práv, a postup žalobkyně svědčí spíše o snaze zkomplikovat vedení řízení.

V. Replika žalobkyně

22. V replice ze dne 31. 10. 2018 žalobkyně uvedla, že možnost delegace místní příslušnosti je mimořádným prostředkem tam, kde je to nezbytně nutné zejm. v zájmu účelnosti, přičemž nelze přihlížet jen k účelnosti z hlediska správce daně, ale i z hlediska daňového subjektu. Názor žalovaného o tom, že spis vedený Celním úřadem pro Pardubický kraj je rozsáhlou a složitou materií dokumentů vztahujících se k různým řízením, ve kterých by mohl odlišný správce daně kvalifikovaně pokračovat jen s obtížemi, je podle žalobkyně chybný, zejm. pokud většina sporných záležitostí dospěla do stadia soudního přezkumu. Za situace, kdy delegace nezaručuje vyšší odbornost, by dle žalobkyně bylo zbytečné zakládat důvody pro delegaci i v budoucnu. Podle názoru žalobkyně je třeba se ptát, zda je dán skutečně důležitý důvod pro zachování delegace i do budoucna, a pokud ne, není důvod na delegaci trvat ani nyní. Žalobce uvedl, že nežádal o delegování místní příslušnosti, ale žádal o dodržení zákonné místní příslušnosti a že věc je třeba zkoumat z toho pohledu, zda něco aktuálně a do budoucna brání dodržení místní příslušnosti podle sídla právnické osoby.

23. Když žalovaný uvedl, že formulace „*vyjádření k budoucímu potvrzení*“ vzešla z návrhu Celního úřadu pro Pardubický kraj, jasně tím dle žalobkyně deklaroval, že potvrzení delegace bylo jedinou variantou rozhodnutí. Žalobkyně proto setrvala na tom, že řízení bylo pouze formální. Žalobkyně doplnila, že žalovaný neuvedl ani ve vyjádření k žalobě pádné důvody pro zachování delegované místní příslušnosti, kromě opakovaně zdůrazňované nutnosti předávání spisů, což dle žalobkyně fakticky jediným přijatelným argumentem skutečně je. Žalobkyně měla za to, že z hlediska budoucna není důvodu, proč určitou, nikoli zásadní, obtíž nepřipustit s cílem dosáhnout souladu se zákonným kritériem pro určení místní příslušnosti.

VI. Další vyjádření účastníků řízení

24. Ve vyjádření ze dne 11. 10. 2019 žalovaný uvedl, že žalobkyně změnila své sídlo na adresu Lísková 1513, Čáslav, čímž došlo ke změně okolností, za kterých bylo vydáno první rozhodnutí o delegaci, přičemž tato delegace byla následně potvrzena žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný tedy sdělil, že zahájil nové řízení o zrušení, změně nebo potvrzení delegace ke správě daní žalobkyně, které dosud nebylo ukončeno.

25. Ve vyjádření ze dne 23. 10. 2019 žalobkyně uvedla, že do údajně složité materie zasáhly rozsudky NSS ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Afs 132/2017 – 65 a ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017, jimiž bylo deklarované, že dodatečné platební výměry na daň byly zrušeny, tj. přestaly existovat, což NSS opřel o usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, č. 1865/2009 Sb. NSS. V důsledku zrušení rozhodnutí o doměření daně pak podle žalobkyně logicky a ze zákona došlo ke zrušení rozhodnutí týkajících se penále, resp. penále je nutno považovat za neexistující a nevymahatelné. Žalobkyně proto uzavřela, že argument o tom, že kvalifikovaně pokračovat by mohl místně příslušný správce daně jen s četnými obtížemi, se nejví přiléhavý.

26. Ve vyjádření ze dne 21. 11. 2019 žalovaný uvedl, že rozhodl v novém řízení o zrušení, změně nebo potvrzení delegace ke správě daní žalobkyně tak, že delegaci potvrdil, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 18. 11. 2019.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s projednáním věci bez jednání souhlasili (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).

28. Městský soud se nejprve zabýval přípustností žaloby. Podle ustanovení § 18 daňového řádu platí, že:

(1) Na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejblíže společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

(2) Při změně okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, nebo okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti rozhodne správce daně, který rozhodnutí vydal, o zrušení, změně, nebo potvrzení delegace; jestliže by mohlo dojít ke změně místní příslušnosti mimo obvod územní působnosti tohoto správce daně, rozhodne místo něj nejblíže společně nadřízený správce daně; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.“

29. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, č. 1720/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, vyplývá, že: „[r]ozhodnutí správce daně vyššího stupně o delegaci místní příslušnosti ke správě daně (§ 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; není vyloučeno z přezkoumání soudem.“ Z citovaného usnesení se dále podává, že: „[d]elegace místní příslušnosti pojmově zasahuje do práv a povinností daňového subjektu [...]. Daňovému subjektu v daňovém řízení delegací ke správě všech nebo některých daní vznikají další povinnosti, které

při normálním běhu věci nemá, k uplatnění jeho práv nejsou nutné, nebo je ztěžují. Tak například daňový subjekt podle daňového řádu musí zapůjčit potřebné doklady mimo prostory kontrolujícímu subjektu, má právo nahlížet do spisu, má právo nahlížet u správce daně do jím převzatých dokladů apod. Při výkonu těchto práv a při plnění povinností je nutná součinnost daňového subjektu se správcem daně; je proto právně významné, že v důsledku delegace daňový subjekt se musí přesouvat za správcem daně do jiného místa. To může výkon jeho práv někdy usnadnit, jindy podstatně ztěžovat. Jedním z významných hledisek je vzdálenost správce daně, od které se odvíjí dopravní dostupnost, náklady spojené s cestami ke správci daně apod. To přímo nebo nepřímo zasahuje do majetkové sféry daňového subjektu, nebo jej časově zatěžuje.“ Citované závěry sice byly dovozeny za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), avšak plně obстоjí i za účinnosti daňového řádu (srov. např. bod 15 rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 Afs 32/2017 - 30).

30. V posuzovaném případě však žalobkyně nenapadla přímo první rozhodnutí o delegaci podle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu, které je obdobou ustanovení § 5 odst. 3 ZSDP, ale rozhodnutí podle ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu, kterým žalovaný potvrdil delegaci místní příslušnosti, o které bylo prve rozhodnuto rozhodnutím o delegaci.

31. Z formulace ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu podle názoru městského soudu vyplývá, že rozhodnutí podle odst. 1 totožného ustanovení je vydáváno s výhradou změny relevantních okolností, tzv. *clausula rebus sic stantibus*. Podstata rozhodování podle § 18 odst. 2 daňového řádu spočívá v tom, že při změně relevantních okolností se musí správce daně, který vydal rozhodnutí o delegaci, zabývat posouzením, zda rozhodnutí o delegaci i přes tuto změnu okolností obстоjí. Pokud i přes změnu okolností delegace obстоjí, správce daně rozhodnutí o delegaci pouze potvrdí a tím delegaci místní příslušnosti fakticky prodlouží. Pokud vzhledem ke změně okolností delegace nadále neobстоjí, pak správce daně rozhodnutí o delegaci buď zruší, pokud není důvod neřídít se obecným zákonným kritériem pro určení místní příslušnosti dle ustanovení § 13 daňového řádu, anebo rozhodnutí o delegaci změní, pokud jsou dány důvody k delegaci místní příslušnosti na ještě jiného věcně příslušného správce daně, tj. nikoliv správce daně dle dosavadního rozhodnutí o delegaci, ani správce daně dle obecného zákonného kritéria pro určení místní příslušnosti.

32. Z výše uvedeného dle názoru městského soudu vyplývá, že v důsledku rozhodnutí podle § 18 odst. 2 daňového řádu hrozí naprosto totožný zásah do práv a povinností daňového subjektu jako při rozhodování podle odst. 1 tohoto ustanovení, neboť fakticky je o delegaci místní příslušnosti rozhodováno znovu.

33. Odlišnost spočívá v tom, že při prvním rozhodování o delegaci místní příslušnosti podle odst. 1 se zkoumá, zda je dle kritéria účelnosti či potřeby mimořádných odborných znalostí třeba delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na správce daně odlišného od toho, který je určen podle obecného zákonného kritéria pro určení místní příslušnosti, zatímco při následném rozhodování podle odst. 2 se posuzuje prakticky totéž (s přihlédnutím ke změněným okolnostem), avšak vůči správci daně, na kterého byla delegována místní příslušnost k výkonu správy daní předchozím rozhodnutím o delegaci.

34. Podle názoru městského soudu tak neexistuje žádný důvod, proč by rozhodnutí podle § 18 odst. 2 daňového řádu nemělo být připuštěno k soudnímu přezkumu podle totožné logiky jako v případě rozhodnutí podle odst. 1 předmětného ustanovení.

35. Na věci nic nemění to, že žalobkyně nikdy dříve nezpochybňovala první rozhodnutí o delegaci, neboť není vyloučeno, že se delegace místní příslušnosti mohla stát nezákonnou až v důsledku později nastalé změny relevantních okolností, kterou správce daně posuzoval právě až v řízení podle § 18 odst. 2 daňového řádu.

36. Z ustanovení § 18 daňového řádu dále vyplývá, že proti napadenému rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Z daňového spisu městský soud ověřil, že žalobkyně obdržela napadené rozhodnutí dne 18. 8. 2017, žaloba byla podána dne 13. 10. 2017; žaloba tedy byla podána v zákonné lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí. Městský soud neshledal ani jiný důvod nepřipustnosti žaloby, a proto se dále zabýval jejím meritorním posouzením.

37. Ze žaloby vyplývá, že žalobkyně měla napadené rozhodnutí za vadné ze tří důvodů. *Za prvé*, žalobkyně měla za to, že nebyla dána změna okolností ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu. *Za druhé*, žalobkyně namítla, že řízení bylo pouze formální, neboť žalovaný již ve výzvě k vyjádření k návrhu Celního úřadu pro Pardubický kraj avizoval, že dosavadní delegaci zamýšlí potvrdit. *Za třetí*, žalobkyně byla toho názoru, že žalovaným uvedené důvody pro zachování dosavadní delegace nesplňují požadavek účelnosti, v tomto ohledu mělo být napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné.

38. *S první námitkou*, že nebyla dána změna okolností ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu, se městský soud neztotožnil. Z ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že správce daně musí „přezkoumat“ rozhodnutí o delegaci, pokud došlo ke změně (i) okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, nebo (ii) okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti. Logicky není vyloučeno, aby došlo ke změně obou okruhů okolností zároveň.

39. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný shledal změnu okolností v tom, že fakticky došlo ke změně sídla žalobkyně, a to z Čáslavi ve Středočeském kraji, kde by místně příslušným celním úřadem byl Celní úřad pro Středočeský kraj podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, v rozhodném znění, do Hradce Králové, kde by podle totožných norem byl místně příslušným celním úřadem Celní úřad pro Královéhradecký kraj. Podle názoru městského soudu tak bezpochyby došlo ke změně okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti.

40. Součástí žalovaným předloženého daňového spisu je i první rozhodnutí o delegaci, ze kterého vyplývá, že první rozhodnutí o delegaci bylo vydáno z toho důvodu, že žalobkyně původně přesunula své sídlo z Pardubic do Čáslavi. Skutečnost, že žalobkyně měla sídlo v Čáslavi, tedy byla okolností, za které bylo rozhodnuto o delegaci prvním rozhodnutím o delegaci, a další přesun sídla proto nutně znamená i změnu okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto.

41. První námitka žalobkyně, že nebyly dány zákonné důvody pro „přezkum“ prvního rozhodnutí o delegaci ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu, tedy není důvodná.

42. *Druhou námitku*, že řízení bylo pouze formální, městský soud taktéž neshledal důvodnou. Městský soud ověřil, že z výzvy Generálního ředitelství cel ze dne 25. 7. 2017, č. j. 46547-2/2017-900000-302 vyplývá, že žalovaný vyzval žalobkyni, aby „*se ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení této výzvy [vyjádřila] k budoucímu potvrzení delegace místní příslušnosti*

dle § 18 odst. 2 daňového řádu Celního úřadu pro Pardubický kraj tak, jak byla předtím stanovena rozhodnutím GŘC č. j. 12163-6/2016-900000-302 ze dne 29. 3. 2016.“

43. Žalovaný v této výzvě dále rekapituloval obsah návrhu Celního úřadu pro Pardubický kraj na potvrzení delegace a poté uvedl, že: „[d]elegace místní příslušnosti k výkonu správy daní ve vztahu k daňovému subjektu k celnímu úřadu se tedy jeví účelnou ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu i nadále a z uvedených důvodů je na místě její potvrzení. Ustanovení § 18 odst. 2 daňového řádu normuje, že při změně okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, nebo okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti rozhodne správce daně, který rozhodnutí vydal, o zrušení, změně, nebo potvrzení delegace.“

44. Je tedy patrné, že žalovaný ve výzvě seznámil žalobkyni se svým předběžným názorem, že je zachování delegace místní příslušnosti účelné a že podle jeho názoru je na místě jej potvrdit. Žalovaný tak dle názoru městského soudu umožnil žalobkyni se k věci přesně vyjádřit a argumentovat proti navrženému potvrzení delegace místní příslušnosti. Takový postup považuje městský soud za dodržení zásady předvídatelnosti veřejné správy a neshledal v něm žádné porušení práv žalobkyně. Žalobkyně ostatně v žalobě ani neuvedla, jaká její práva měla být porušena tím, že žalovaná již ve výzvě předvídal, jak o věci rozhodne.

45. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že konkrétní formulace výzvy k vyjádření „*k budoucímu potvrzení delegace*“ může svědčit o tom, že žalovaný ve výzvě již předjímal způsob rozhodnutí. Zároveň však nelze vyloučit, že se jednalo pouze o nevhodně zformulovanou větu, aniž by bylo třeba této formulaci přikládat význam, který ji přikládá žalobkyně.

46. Z obsahu daňového spisu vyplývá, že předmětná výzva byla pro žalobkyni plně srozumitelná. O tom podle názoru městského soudu svědčí to, že se žalobkyně k výzvě vyjádřila přípisem ze dne 31. 7. 2017, v němž uvedla, že nejsou naplněny podmínky mimořádných odborných znalostí ani účelnosti, že všechna rozhodná řízení již jsou skončena, že se nejedná o řízení, která by vyžadovala složité dokazování či zvláštní kvalifikaci, že podmínky delegace již dávno pominuly a že žalovaný měl rozhodnutí o delegaci již dávno zrušit z vlastní iniciativy.

47. Podle názoru městského soudu je vedlejší, zda ve formulaci výzvy žalovaný předjímal rozhodnutí ve věci. Podstatné naopak je, že žalovaný dal žalobkyni možnost vyjádřit se k návrhu na potvrzení delegace místní příslušnosti, žalobkyně se k návrhu srozumitelně a kvalifikovaně vyjádřila a žalovaný v napadeném rozhodnutí její námitky jasně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal (k tomu viz dále). Nelze tak uzavřít, že by řízení bylo jen formální či předstírané, jak namítá žalobkyně.

48. *Třetí námitku*, že žalovaným uvedené důvody pro zachování dosavadní delegace nesplňují požadavek účelnosti, městský soud taktéž neshledal důvodnou.

49. Předně městský soud neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože tvrzení žalovaného, že případný nový správce daně by měl čtené obtíže s pokračováním v započatých řízeních, by bylo nepodloženou spekulací, jak namítá žalobkyně.

50. Z povahy rozhodování podle § 18 daňového řádu vyplývá, že když nadřízený správce daně vybírá mezi dvěma věcně příslušnými správci daně, musí do určité míry predikovat, u kterého z nich bude (lépe) splněno kritérium účelnosti či potřeby

mimořádných odborných znalostí. Takové rozhodování z povahy věci vždy bude do určité míry spekulativní či hypotetické, musí však vycházet z pro věc relevantních, jasných a srozumitelných okolností, např. z okruhu informací o daňovém subjektu, o záležitostech, které s ním správce daně řeší a bude řešit, z informací o dostupnosti mimořádných odborných znalostí u správce daně apod.

51. Pokud jde o podloženost závěru žalovaného, pak z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný potvrdil delegaci místní příslušnosti z důvodu účelnosti (str. 2 napadeného rozhodnutí). Z rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 Afs 32/2017 – 30 pak vyplývá, že pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem a správce daně je povinen jej řádně interpretovat a následně aplikovat na zjištěný skutkový stav (shodně také např. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 – 18 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2019, č. j. 29Af 8/2017 – 57).

52. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu uvedl, že: „[...] daňovému subjektu byla celním úřadem z moci úřední zrušena registrace ke spotřební dani z tabákových výrobků rozhodnutím č. j. 9240/2016-590000-31 ze dne 9. 2. 2016 a GRČ není známo, že by daňový subjekt k dnešnímu dni vyvíjel podnikatelskou činnost, které by se dotýkala správy daní prováděné na základě zákonného zmocnění celními orgány. Do této míry jistě není daňový subjekt ojedinělým či výjimečným, ale se zřetelem na probíhající řízení a skutečnost, že s daňovým subjektem již nejsou nová, s již probíhajícími řízeními nesouvisející, řízení vztahující se ke správě spotřebních daní zahajována, jeví se účelným zachování místní příslušnosti celního úřadu.“

53. Je tedy patrné, že výchozí úvaha žalovaného spočívala v tom, že žalobkyně již nevykonává žádnou podnikatelskou činnost, která by byla relevantní pro celní úřady jako správce daně. Z toho podle názoru městského soudu vyplývá, že kritérium účelnosti nebylo možné odvodit od toho, kde žalobkyně vykonává svoji podnikatelskou činnost.

54. Žalovaný pokračoval, že v době vydání napadeného rozhodnutí byly se žalobkyní vedeny již jen spory vyplývající z žalobkyní uplatněných opravných prostředků, popř. žalob ve správním soudnictví. Žalovaný přehledně uvedl, o jaká řízení se jedná, a to (i) dvě řízení o kasační stížnosti u NSS, (ii) dvě řízení o odvolání proti rozhodnutím Celního úřadu pro Pardubický kraj, o kterých bude rozhodovat žalovaný, (iii) dvě řízení o námitkách proti exekučním příkazům vydaným Celním úřadem pro Pardubický kraj, o nichž bude rozhodovat tento celní úřad, přičemž o souvisejících podnětech na prohlášení nicotnosti bude rozhodovat žalovaný, (iv) jedno řízení o námitkách proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj, o nichž bude rozhodovat tento celní úřad, přičemž o souvisejícím podnětu na prohlášení nicotnosti bude rozhodovat žalovaný, a (v) jedno řízení o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj, o kterém bude rozhodovat žalovaný. Žalovaný k tomu doplnil, že Celní úřad pro Pardubický kraj dále rozhodnutím povolil žalobkyni posečkání úhrady příslušenství daně, pro jehož zajištění má zřízeno zástavní právo k nemovitostem a k motorovým vozidlům v majetku žalobkyně, a že dosud nepravomocným rozhodnutím Celní úřad pro Pardubický kraj zastavil řízení o žádosti žalobkyně o zrušení zástavního práva k motorovým vozidlům.

55. Žalovaný měl tedy za to, že tato řízení v různých fázích, která zahájil a vede Celní úřad pro Pardubický kraj, jsou úzce spjata s činností tohoto celního úřadu vůči žalobkyni a je takto potřebné a účelné zachovat kontinuitu. Podle názoru žalovaného se „[u]kazuje [...] jako neúčelné měnit místní příslušnost na jiného správce daně pouze s ohledem na změnu sídla

daňového subjektu, kdy dochází k postoupení pouze nedokončených řízení, kdy se již nepředpokládá ústní jednání či místní šetření v sídle daňového subjektu.“ Žalovaný shrnul, že: „se jeví racionálním ponechat probíhající řízení u celního úřadu, neboť jejich postoupení místně příslušnému správci daně podle změny sídla daňového subjektu by bylo spojeno se zbytečnými náklady, a protože spis daňového subjektu vedený celním úřadem je rozsáhlou a složitou materií dokumentů vztahující se k jednotlivým řízením s ním vedeným, ať již zahájených řízení, soudních sporů, nedoplatků a jejich zajištění, posečkání, exekucí či řízení o úrocích z neoprávněného jednání správce daně, mohlo by dojít k průtahům řízení z důvodů nutnosti náležitého nastudování tohoto rozsáhlého spisového materiálu na straně nově místně příslušného správce daně.“ (str. 3-4 napadeného rozhodnutí).

56. S uvedenou argumentací žalovaného se městský soud plně ztotožnil. Ve specifické situaci, kdy žalobkyně již nevykonávala žádnou ekonomickou činnost, která by byla pro celní úřady jako správce daně relevantní, a zbývalo pouze rozhodnout o opravných prostředcích žalobkyně, přičemž řízení o nich měla původ v postupu Celního úřadu pro Pardubický kraj, nebyl žádný racionální důvod, proč by neměla být potvrzena delegace místní příslušnosti na tento celní úřad. Pokud by se stal místně příslušným jiný celní úřad, fakticky by jeho úkolem bylo pouze vydat rozhodnutí o opravných prostředcích ve věcech, které by mu věcně příslušely, což by vyžadovalo, aby jeho pracovníci nově nastudovali relevantní spisovou materii, a to by bezpochyby vedlo k prodloužení řízení. Vzhledem k tomu, že tyto spory mají původ v činnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj, lze rozumně očekávat, že mezi pracovníky Celního úřadu pro Pardubický kraj jsou osoby se znalostí sporů, v nichž vystupuje žalobkyně. Vzhledem k tomu pak zachování místní příslušnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj bezpochyby představuje efektivnější postup, jak dosáhnout definitivního vyřešení sporů mezi žalobkyní a celními úřady jako správci daně, a tedy lépe naplňuje kritérium účelnosti.

57. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že Pardubice a Hradec Králové, kam žalobkyně přesunula své sídlo, leží poměrně blízko u sebe (cca 20 km). Podle názoru městského soudu se tak nelze domnívat, že by případné konání ústního jednání či jiného procesního úkonu vyžadujícího přítomnost žalobkyně (jejího zástupce) u Celního úřadu pro Pardubický kraj představovalo pro žalobkyni nepřiměřenou zátěž.

58. Městský soud rovněž ověřil, že žalovaný vypořádal argumenty žalobkyně uplatněné v jejím vyjádření k výzvě. Žalovaný uznal, že „rozhodná“ řízení jsou již ukončena, avšak poukázal na to, že jsou stále vedena další řízení. K námitce, že v soudních řízeních se žalobkyní vystupuje samotný žalovaný, žalovaný uvedl, že on žádný neukončený soudní spor se žalobkyní neneviduje. K námitce, že o odvoláních rozhoduje žalovaný, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v odvolacím řízení může uložit doplnění podkladů nebo odstranění vad správci daně, přičemž pro tento případ bude vhodnější Celní úřad pro Pardubický kraj s předchozí znalostí věci spíše než jakýkoliv jiný celní úřad. Na námitku, že potvrzením delegace žalovaný přizná to, že někteří správcové daně jsou více a jiní méně kvalifikovaní, že daňové subjekty nemají právo na rovné zacházení a že je povinností státu zajistit, aby úředníci na všech úrovních byli řádně kvalifikovaní, žalovaný uvedl, že námitky s rozhodovanou věcí nesouvisí a že žalobkyně vyjádřila své osobní názory na daňové řízení, k nimž se žalovaný nemůže kvalifikovaně vyjádřit.

59. Jak vyplývá z uvedené rekapitulace, žalovaný svůj závěr o účelnosti zachování delegace místní příslušnosti v napadeném rozhodnutí jasně a přezkoumatelně zdůvodnil.

Městský soud jej tak neshledal nepodloženým či nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

60. Městský soud je pak toho názoru, že žalobkyně v žalobě nepřinesla takové argumenty, které by byly způsobilé zpochybnit závěry žalovaného.

61. Žalobkyně v tomto ohledu uvedla k výčtu dosud vedených řízení se žalobkyní, že právní a skutková argumentace v obou řízeních u NSS je shodná, že o jednom ze dvou odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj již žalovaný rozhodl, že již bylo rozhodnuto ve dvou řízeních o námitkách proti exekučním příkazům vydaným Celním úřadem pro Pardubický kraj i o souvisejících podnětech k prohlášení nicotnosti, přičemž v obou věcech byla podána správní žaloba ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, žalovaným je Celní úřad pro Pardubický kraj a právní a skutková argumentace je shodná a že žalovaný rozhodl i o odvolání v poslední věci, uvedené v napadeném rozhodnutí, přičemž bude podána žaloba.

62. Z uvedeného přehledu toliko vyplývá, že některá řízení se posunula do dalších fází vzhledem k tomu, že příslušné orgány rozhodly o některých opravných prostředcích žalobkyně; to však nijak nezpochybňuje skutečnost, že mezi žalobkyní a celními úřady jako správci daně zbývalo pouze rozhodnout o opravných prostředcích žalobkyně (popř. řešit spor před soudy, jehož formální zahájení bylo v dispozici žalobkyně), přičemž řízení o nich měla původ v činnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj. Městský soud tomuto argumentu nepřisvědčil dále z toho důvodu, že žalobkyně nijak neprokázala ani neuvedla, kdy k vyřízení jednotlivých opravných prostředků došlo, a zda tyto skutečnosti nastaly ještě před vydáním napadeného rozhodnutí či až po něm; platí přitom, že soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a nemůže tedy (až na výjimky) přihlídnout k později nastalým skutečnostem.

63. Rovněž tvrzená skutečnost, že právní a skutková argumentace v několika řízeních jsou shodné, neznamená, že by nebylo účelné zachovat delegaci místní příslušnosti k Celnímu úřadu pro Pardubický kraj vzhledem ke znalosti tohoto celního úřadu o kontextu všech jednotlivých řízení vedených se žalobkyní, která mají původ v jeho činnosti.

64. Na uvedeném pak nic nemění ani skutečnost, že v řízení u soudu bude za Celní úřad pro Pardubický kraj vystupovat jeho pracovník a že není vyloučena možnost zapůjčit relevantní spisový materiál zpět Celnímu úřadu pro Pardubický kraj. Možnost zpětného zapůjčení spisového materiálu Celnímu úřadu pro Pardubický kraj jistě není vyloučena, avšak dle názoru městského soudu by takový postup neodpovídal kritériu účelnosti.

65. I kdyby pro povolení posečkání úhrady příslušenství daně a žádost o zrušení zástavního práva k motorovým vozidlům nebyla třeba znalost správce daně o poměrech daňového subjektu, jak tvrdí žalobkyně, nevylučovalo by to, že i tato řízení mají původ v činnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj vůči žalobkyni. Za situace, kdy žalobkyně nevykonává žádnou ekonomickou činnost relevantní pro správu daní prováděnou celními úřady, není vzhledem ke kritériu účelnosti žádný důvod delegovat místní příslušnost i pro tato řízení na jiného správce daně, než toho, z jehož činnosti vzešla a jenž má znalost o kontextu celé věci řešené se žalobkyní.

66. K argumentu, že celní úřady vedou spisy elektronicky a jejich předání, popř. vrácení je záležitostí několika dnů, městský soud uvádí, že rozpor s účelností nespočívá ani tak v samotném faktickém předání spisu, ale v tom, že by přestal být místně příslušným ten celní úřad, u jehož pracovníků lze rozumně předpokládat znalost věci žalobkyně v celkovém kontextu všech řízení. Pracovníci nově místně příslušného celního úřadu by pak museli celou věc nově nastudovat, což bezpochyby nelze považovat za účelné.

67. Pokud jde o možnost žalovaného jako odvolacího orgánu pověřit Celní úřad pro Pardubický kraj doplněním dokazování, pak skutečnost, že dosud tuto možnost žalovaný nevyužil, neznamená, že k tomu nemůže dojít a že by v takové situaci nebylo účelnější, aby se obrátil právě na Celní úřad pro Pardubický kraj, v jehož činnosti mají původ řízení o opravných prostředcích žalobkyně.

68. Žalobkyně rovněž uvedla, že o rychlosti nemůže být ani řeč, neboť se řízení vedou již od roku 2006. K tomu městský soud uvádí, že tím spíše by žalobkyně měla trvat na zachování delegace místní příslušnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj, neboť změna místní příslušnosti může vést jediné k dalšímu prodloužení věci. Městský soud v této souvislosti pro úplnost uvádí, že mu z daňového spisu ani z jiných podání žalobkyně není známo, že by žalobkyně vznášela námitku podjatosti proti jednotlivým či všem úředním osobám Celního úřadu pro Pardubický kraj.

69. Pro úplnost městský soud uvádí, že nepřihlédl ke skutečnostem tvrzeným ve vyjádření žalovaného ze dne 11. 10. 2019, vyjádření žalobkyně ze dne 23. 10. 2019 a vyjádření žalovaného ze dne 21. 11. 2019, neboť se jedná o skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a pro přezkum tohoto rozhodnutí postrádaly relevanci.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

71. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl v řízení procesní úspěch, městský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalovanému vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu